

– Nu numai că nu este proprie monahului, ci ea nu are nicio legătură cu viața duhovnicească. Trebuie să înțeleg că atunci când mă îndreptătesc, mă aflu într-o stare duhovnicească greșită. Tai comuniunea cu Dumnezeu și mă lipsesc de harul dumnezeiesc, pentru că acesta nu vine într-o stare duhovnicească greșită. Din clipa în care omul justifică cele nejustificabile, se înstrăinează de Dumnezeu. Intră izolator, cauciuc între om și Dumnezeu. Poate trece curentul prin cauciuc? Nu. Se izolează. Nu există un izolator mai puternic pentru harul lui Dumnezeu ca îndreptățirea de sine. Este ca și cum ai ridica un zid prin care te desparți de Dumnezeu, prin care tai orice legătură cu El.

– *Părinte, ne spuneți adeseori: „Să încercăm să prindem cel puțin temelia duhovnicească”. Oare care este temelia duhovnicească?*

– Recunoașterea smerită a greșelii și cel puțin neîndreptățirea întru cunoștință a omului atunci când este vinovat și i se face observație. A nu se îndreptăți atunci când nu este vinovat și este învinuit, acesta este cel mai bun lucru. Cel ce se îndreptățește pe sine nici vreo sporire nu are și nici lăuntric nu se odihnește. Nu ne va spânzura Dumnezeu pentru o greșală ce am făcut-o, dar să nu ne îndreptățim pe noi înșine pentru acea greșală și să nu considerăm aceasta (îndreptățirea) un lucru firesc.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cuvinte duhovnicești - III Nevoința duhovnicească*, Editura Evanghelistos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 7 martie	18:00	Pavcernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Marți 8 martie	18:00	Pavcernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Miercuri 9 martie	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia
	18:00	Pavcernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Joi 10 martie	18:00	Pavcernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Sâmbătă 12 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 13 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 24-26; 32-40; Ev. Ioan 1, 43-51; glas 5, voscr. 5 → Duminică întâi din Post (a Ortodoxiei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

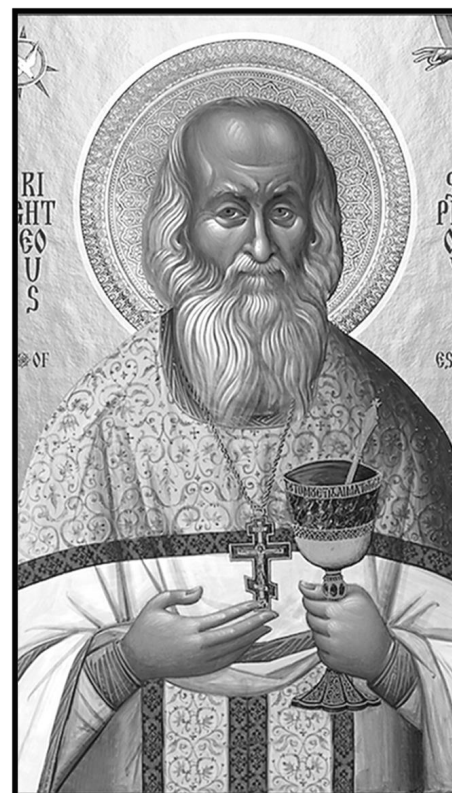

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Luminează-ți inima cu credința, întărește-o cu nădejdea, încălzește-o cu dragostea, cădește-o cu rugăciunea, curăță-o cu lacrimile, hrănește-o cu Sângele Domnului și o înalță spre cer precum o candelă aprinsă.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 428 / 6 martie 2022

SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

TU EȘTI AICI, ÎN RUGĂCIUNEA MEA PENTRU ÎNTREAGA LUME

După Primul Război Mondial s-a ivit în chip firesc gândul pentru viața lumii întregi: duhul omului gândește întreaga omenire într-un chip mai apropiat decât altcândva. La Athos eu am prins încă vremile „filocalice” care continuă până acum. Din multele cazuri de rugăciune pentru întreaga lume care m-au impresionat, am avut multă bucurie și recunoștință către Dumnezeu pentru faptul că oamenii au început să gândească întreaga omenire.

Îmi amintesc de un moment minunat care mi s-a întipărit pentru totdeauna în conștiință. S-a petrecut chiar la începutul călugăriei mele, în 1925 sau 1926. Mergeam spre malul mării, și am văzut acolo pe un bătrân cu un șirag lung de mătănii de trei sute de noduri. M-am apropiat de el cu teama caracteristică începătorilor, și

în tăcere priveam cum se ruga. Iar el ședea pe un pietroi și învârtea mătăniile. La sfârșit mi-am luat îndrăzneala să-i cer totuși: „Părinte, roagă-te pentru mine”. I-am cerut-o fiindcă atunci când părăsisem Franța, în 1925, mă stăpânea duhul „deznădejdiei”, deși într-o formă mai puțin greoaie decât acum. Și așa, zdrobit de acea deznădejde, i-am cerut: „Părinte, roagă-te pentru mine”. El se uită la mine și zise: „Vezi tu mătăniile astea? Eu le zic pentru lumea întreagă. Mă rog pentru întreaga lume. Și tu ești acolo, în rugăciunea mea.”

Este greu de explicat de ce, și câtă vreme ne trebuie pentru o anume reacție, totuși nu am plecat după primul cuvânt. Și după câțeva vreme, trăind în sine-mi deznădejdea acelor zile, iarăși i-am zis: „Părinte, roagă-te pentru mine”. El îmi zice: „Eu ți-am spus deja că pentru întreaga lume mă rog. Și tu ești aici, în rugăciunea mea.” După câteva clipe, din nou mi-am repetat cererea, pentru că adâncă era scârba mea, și din nou, a treia oară, i-am zis sfios: „Părinte, roagă-te pentru mine”. El se uită la mine cu bunătate și îmi zise: „Dar ți-am spus că tu ești aici” – arătând către mătânii. „Ce mai mult vrei? Tu ești aici, în rugăciunea mea pentru întreaga lume.” M-am îndepărtat impresionat de starea duhului acelui bătrân. „Mă rog pentru lumea întreagă; tu ești acolo, ca noi să nu ne «rupem» în bucățele pentru amănunte.”

De abia ajuns la Athos, și întâlnind o asemenea formă de rugăciune, bineînțeles că eram

impresionat. Mă tot gândeam: „Cum gândește acel Stareț, rugându-se pentru întreaga lume – o gândește în vreme, în întindere, oare întreaga omenire de la Adam până în zilele noastre? Sau gândul lui era și mai adânc, și mai cuprinzător?”

În acești șaptezeci de ani de călugărie mi s-a dat să trăiesc foarte multe momente îngreunătoare, pentru că atunci când ne rugăm pentru cineva, rugăciunea ne duce în acea sferă duhovnicească în care trăiește subiectul rugăciunii noastre.

Iubiții mei frați și surori, tot mereu încerc să păstrez în conștiința voastră gândul că noi nu suntem niște entități separate, rupte de ceilalți. Nu! Noi trăim în această lume unde totul este una, unde unul este legat de celălalt.

Dintru bun începutul monahismului meu eu m-am aflat zdrobit de suferința lumii, ca urmare a războiului mondial. Acum acele suferințe au crescut. Și de acum noi suntem mai puțin în stare de acele forme de isihasm – de liniștire – în care petreceau părinții și străbunii noștri, iar aceasta o dovedește experiența zilelor noastre. Când ne oprim mintea asupra uneia și aceleiași chemări a Numelui, ea obosește de a sta în acea formă de rugăciune.

Așadar, dacă nu suntem în stare acum de o astfel de liniștire, de un astfel de monahism, înseamnă oare că ne-am pierdut mântuirea? Nu! În anii din începutul monahismului meu am citit prorociile Părinților de demult, din veacurile III-V. Într-una din prorocii se zicea că oamenii ultimelor

vremi nu vor mai fi în stare de viața unei nevoițe asemenea celor din primele veacuri. „Însă” – adaugă unul din Părinți – „monahilor le vor fi trimise mari suferințe. Iar cei ce vor răbda acele suferințe, vor fi în împărăție mai mari decât cei ce în vechime înviau morții.”

Puterea răului în lumea organizată contemporană este atât de mare, că nicio rugăciune, nicio încordare a duhului nostru nu biruiește acest duh al lumii. Suntem zdrobiți de suferințele care ne ajung din afară. Însă o astfel de formă de suferință, poate că Domnul a dat-o numai acum, și nu înainte.

Rugăciunea pentru întregul Adam – după testamentul Starețului nostru cel întru sfinți proslăvit – ne ridică în diferite sfere. În acele zile când am ajuns la Athos, foarte puțini erau acolo educați. Cu greu puteau unii citi și scrie când ajungeau la Athos, și se dezvoltau mai apoi, citind pe Sfinții Părinți. Dar așa de puțin informați fiind în privința treburilor întregii lumi, ei se rugau pentru lumea întreagă.

Iar acel Stareț nu a vrut să-și întrerupă rugăciunea pentru cererea unui începător, în ce sferă petrecea acel Stareț, și în ce sferă petrece omul contemporan intelectual dezvoltat?

Dacă vom compara nivelul stării lor duhovnicești, în favoarea cui va înclina cumpăna? Ei mai puțin trăiau evenimentele acestei lumi, nu cunoșteau realizările științei moderne, ale tehnicii și așa mai departe, însă duhul lor petrecea în veșnicie și rugăciunea lor era pentru

vecinica mântuire. Iar dacă mintea contemporanilor inteligenți nu poate nici măcar câteva clipe sau minute să se țină în cele veșnice, atunci cine trăiește într-o formă mai înaltă?

Care este starea duhului omului ce trăiește în chip firesc întregul Adam, chemând neconținut Numele, „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește pre mine, păcătosul”? O astfel de rugăciune personală se prefăce într-o rugăciune de putere cosmică, precum vedem în pilda Cuviosului Serafim din Sarov. Iar acum noi trăim într-o lume neasemuit mai bogată din punct de vedere tehnic și al educației, dar oare mai bogată este această formă a vieții? Așa încât, dacă comparăm, în final va trebui să recunoaștem că Părinții noștri din vechime trăiau la mai mare înălțime decât noi, nu numai în domeniul rugăciunii minții, dar și în starea generală a duhului. Prin chemarea Numelui lui Hristos pătrundem în acea lume a suferinței, iar aceasta este lucru mare.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie, Cuvântări duhovnicești** - Vol. 1, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

SĂ NU NE ÎNDREPTĂȚIM PE NOI ÎNȘINE

– Părinte, atunci când mă îndreptățesc, după aceea cuget că îndreptățirea nu este proprie monahului.